

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

červen 2019 / ročník XXIX

**Karel Paar:
Patřím do
Jižních Čech**

**RYTÍŘI
sv. Jana**

**Jak je důležité
míti tatínka**

**Dovolená s centem
pro rodinu**

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757,
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Kapesní diář na rok 2020 s liturgickým kalendářem

Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antífona k žalmu. Jedna dvojstrana zahrnuje jeden týden s místem na poznámky u každého dne. Do jednotlivých liturgických období roku vás uvedou myšlenky papeže Františka.
Brož., 144 s., 95 Kč

Liturgický kalendář na rok 2020

Praktické vydání na cesty nebo k vložení do velkých pracovních diářů či vašich biblí. Každá stránka obsahuje jeden týden. Dny jsou barevně odlišeny podle liturgického období.
Brož., 64 s., 55 Kč

Silvano Fausti

Nad evangeliem podle Marka

Kniha italského jezuita Silvana Faustiho je plodem dvacetileté zkušenosti s hlásáním evangelia. Jejím záměrem je pomoci čtenáři proniknout do tajemství Slova, jež se stalo tělem, a tak vstoupit do hlubšího dialogu s Ježíšem Kristem. Autor vychází ze skutečnosti, že evangelia nejsou v první řadě spisy pro exegety, nýbrž vyprávěné vzpomínky určené ke slavení vlastní víry a k jejímu předávání druhým. Proto na jedné straně klade důraz na odbornost, ale na straně druhé nepostrádá pochopitelnost a živost, která zve nejen k četbě, ale i k přemýšlení a k žití rozjímaného slova. V jeho přístupu se spojují životní zkušenosti s poctivým bádáním a přesný výklad s jednoduchým jazykem v ustavičném dialogu mezi moderností a tradicí.
3. dotisk, váz., 480 s., 495 Kč

Diego J. Farres

Deset doporučení papeže Františka kněžím

Autor předkládá velmi přístupnou formou deset doporučení, která současný papež dává všem kněžím. Hojně cituje Františkovy promluvy (i z dob před papežskou volbou) a jednotlivé úvahy vhodně doplňuje o vlastní zkušenosti s J. M. Bergogliem.
Brož., 112 s., 145 Kč

Obsah

Editorial	3
Patřím do jižních Čech...	4
Rytíři sv. Jana	6
Pokřtění a poslaní	7
Pomoc ve jménu osmihrotého kříže	8
Varhany u sv. Jana Nepomuckého se už kompletují	9
Personalie	9
Jihočeské kostelíky XIII.	10
Slovo života pro děti	12
Srdce, které rozezná	14
Další výjimečné akce „Křesťanského Povltaví“	15
Na rodinnou dovolenou s DCR? A proč ne? Taková dovolená má mnoho výhod...	16
Přípravy na Mimořádný měsíc říjen v diecézi	17
Jak je důležité mít tatínka	18
DOBR@kafe uvedlo projekt YoungCaritas.cz do Českých Budějovic	19
Charity se představují: farní charita Milevsko	20
DCR připravuje a zve...	21
Zveme vás...	21
Pro rodiny zapojené do misijních projektů	22
Setkání s Písmem svatým	23
Katolická církev otevřela kontaktní místo na pomoc obětem sexuálního zneužívání	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Miroslav Bína

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice
Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 6. 2019

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na obálce: emeritní kníže velkopřevor Českého velkopřevorství Suverénního řádu sv. Jana Jeruzalémského na Rhodu a Maltě Bailli Frá Karel Eduard hrabě Paar S.M.O.M.; foto: Karel Lojka

Biskup Vlastimil Kročil posvětil 1. května kostel Proměnění Páně v Táboře u příležitosti jeho otevření po rekonstrukci

Editorial

Letos (22. ledna) jsme si připomenuli velmi důležité jubileum, totiž 50. výročí od vysvěcení prvních sedmi trvalých jáhnů v italské Vicenze. Samozřejmě, že se nejednalo o první svěcení trvalých jáhnů v dějinách církve, ale o první svěcení po 2. vatikánském koncilu, který znovu zavedl instituci trvalých jáhnů.

K tomuto jubileu poslal přání sám papež František, který poslal místnímu biskupovi Benjaminovi Pizziolovi telegram. V něm se mluví o díkůvzdání Bohu „za zralé lidské a duchovní plody, jež vytryskly z působení Ducha svatého skrze znovu ustanovení trvalého jáhenství.“ Papež nazval iniciativu koncilních otců za prozíravou. Tehdejší trvalí jáhni byli členy Společnosti sv. Kajetána, která se věnuje – jak i papež připomíná – „v lidské i duchovní pomoci sirotkům a potřebným dětem, aby vyrostly ve zralé osobnosti oddané službě Bohu a bratřím.“ Můžeme s potěšením konstatovat, že také v diecézích naší vlasti se za tuto dobu, zvláště pak po roce 1989 tato moudrá koncilní myšlenka ujala a přináší mnohé, bohaté pastorační plody.

Víme, že jáhen není „poloviční kněz“ a ani se nikdy do této role nesmí dostávat. Má svoje vlastní, specifické a velmi široce rozvrstvené poslání především podle darů, které kandidát trvalého jáhenství od Boha dostal a v jáhenské službě je má plně rozvinout. Pastorační pole jednotlivých trvalých jáhnů je velmi široké až nevyčerpatelné.

V naší českobudějovické diecézi máme také dobrou a bohatou zkušenost s touto službou v pokoncilní církvi. Nejstarší generace našich trvalých jáhnů už se může pomalu ohlížet nazpět, hodnotit a předávat zkušenosti nastupující generaci. Před více jak třemi roky vyšla v diecézním věstníku výzva, aby se duchovní správci „porozhlédli“ po svých farnostech a povzbudili ty, ve kterých dřímalo povolání k trvalému jáhenství. Prvních šest připravených kandidátů přijme jáhenské svěcení v katedrále v sobotu 29. června 2019. Další jsou už v probíhající přípravě. Možná by toto slovo mohlo být inspirací i pro mnohé další, aby se hlouběji zamysleli nad svým životem, rozpoznali své dary a tiché Boží volání k této službě. Mohou se jistě poradit se svými duchovními správci nebo se svým zpovědníkem a duchovním vůdcem. I zde platí Pánovo: „Žeň je bohatá, ale dělníků málo. Proto prostě Pána žní, aby poslal dělníky na svou žeň“, (srov. Lk 10,2).

Mons. Pavel Posád

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

PATŘÍM do jižních Čech...

Za 85 let života, 60 let členství v řádu a za čtyřicet let řeholního života poděkoval letos emeritní kníže velkopřevor Českého velkopřevorství Suverénního řádu sv. Jana Jeruzalémského na Rhodu a Maltě Bailli Frá Karel Eduard hrabě Paar S.M.O.M. Stalo se tak při mši svaté, kterou celebroidal arcibiskup pražský a primas český Dominik kardinál Duka v sobotu 16. února 2019 v pražském řádovém kostele „Panny Marie pod řetězem konce mosta“ za účasti papežského nuncia Mons. Charlese D. Balva, česko-budějovického biskupa Mons. Vlastimila Kročila, několika dalších biskupů a opatů.

Vaše Jasnosti, vážený pane velkopřevore, jste pražský rodák, narodil jste se 4. ledna 1934 v Praze, ale máte velké vazby na jižní Čechy...

Moje rodina vlastnila po staletí zámek a panství v jihočeské Bechyni a také až do poloviny 30. let 20. století Kardašovu Řečici, kde žil můj pradědeček s prababičkou. Jsme původně italský rod z městečka Parre v okolí Bergama, který přišel do Čech v 17. století, získal v roce 1652 český inkolát a začal se zde zakupovat. V roce 1654 nám byl potvrzen pro České království hraběcí stav. Bechyni, zámek a panství jsme získali tak, že si Jan Leopold Paar vzal za manželku Marii Terezii ze Šternberka, jedinou dědičku bechyňského panství. Rodový erb Paarů byl v roce 1665 polepšen o znak rožmberský a švamberský, tedy rodů, kterým Bechyně dříve patřila, což je z heraldického hlediska dost významné polepšení a svědčí o historické příslušnosti naší rodiny k Českému království. Nu, a když jsme u té heraldiky, tak náš znak je převýšen knížecí korunou, protože od roku 1769 je hlava rodu dědičným knížetem, ostatní členové jsou hrabata a hraběnky. Bechyně byla vždy hlavním rodovým majetkem. Proto ta úzká vazba na jižní Čechy. Vždycky jsme se za „jihočechy“ považovali...

S Vaší rodinou je také ovšem spojen ještě jeden zajímavý titul „dědičný nejvyšší poštovník v Uhrách, Čechách, Rakousku a Slezsku“, ale také jeden čas i v Nizozemí.

Ano. Zatímco jiní byli hlavně vojáci a diplomaty, my Paarové, jak říkával můj bratr Alfons, „jsme byli pošťáci“. Ale byl to velmi důležitý úřad. Nešlo pouze o přepravu dopisů nebo zásilek. Pošta zabezpečovala také dopravu osob poštovními dostavníky. V Německu nebo lépe řečeno na území Svaté říše římské národa německého tento vysoký úřad zastávali členové knížecí rodiny Thurn – Taxis, která dodnes žije v Bavorsku v Regensburgu. Když byla na území monarchie pošta za Marie Terezie zestátněna, zůstal v naší rodině čestný titul generálního poštovníka. Např. ještě můj pradědeček, když šel na audienci k císaři Františku Josefovi I., měl na uniformě,

vedle klíče císařského komoří, zavěšenu miniaturu poštovní trubky jako odznak svého dědičného titulu.

Říkáte, že jste v rodině neměli vojáky, ale je známo, že Váš prastrýc Eduard měl hodnost generálplukovníka a byl generálním pobočníkem císaře Františka Josefa I. Tedy člověk, který byl s panovníkem ve styku prakticky 24 hodin denně.

Prastrýc Eduard byla velmi zajímavá osobnost. Nejenže bydlel vždy v blízkosti císařových komnat, ale dokonce se tvrdilo, že směl k císaři v noci vstoupit „v bačkorách“. Mimochodem byl to on, kdo oznámil císaři nešťastnou smrt korunního prince Rudolfa v Mayerlingu. Často císaře doprovázel na veřejnosti a byli tak nerozlučnou dvojicí, že se mezi lidem povídalo „už je tady pár“, čímž mysleli nejen mého prastrýce, ale také oba dva s císařem. Český výraz „pár“ je německy „das Paar“. Prastrýc byl ovšem nejenom generální adjutant, jak zněl správně jeho titul, ale byl také tajným radou, měl tedy nárok být osloven Excelence a byl rytířem řádu Zlatého rouna. Zánik monarchie v listopadu 1918 dlouho nepřežil. Zemřel 1. února 1919 ve Vídni a je pohřben v rodinné hrobce v Bechyni.

Vaše babička Eleonora pocházela z rodiny Windisch – Graetz a byla sestrou prince Otty Windisch – Graetze, manžela dcery korunního prince Rudolfa a vnučky císaře Františka Josefa I. a tím i vnučky císařovny Sissi.

Strýčka Ottu jsem měl velice rád. Za okupace žil u nás na zámku v Bechyni a četl mi pohádky. Zemřel v Luganu v roce 1952, bylo mu 79 let. Když se do něho mladá arcivévodkyně Alžběta zamilovala a rozhodla se, že se provdá jen a pouze za něho, bylo to v roce 1902, byl už zasnoubený s jinou. V rodině se traduje historka, jak si mladého důstojníka císař zavolaal a oznámil mu, že se ožení s jeho vnučkou. Když strýček na-

mítal, že je zasnoubený, císař mu řekl, že není zvyklý, aby mu jeho důstojníci odporovali. Tím audience skončila. Manželství arcivévodkyně Alžběty a strýce Otty vydrželo až do roku 1924, kdy se rozvedli. Měli čtyři děti. Alžbětu později nazývali ve Vídni „rudou arcivévodkyní“, ale to už je jiná kapitola.

Vraťme se k Vám a k Vaší rodině. V Bechyni jste chodil, stejně jako Vaši sourozenci, starší bratr Alfons a mladší sestra Eleonora, do školy. Jak se na Vás, děti ze zámku, dívali spolužáci?

Úplně normálně, byl jsem stejně jako ostatní kluk z Bechyňska. My jsme jenom v zámku nežili. Léto jsme trávili v lesní vile v nedaleké oboře. Dnes je tam tuším golfové hřiště a klub. Vzpomínám si na dobu okupace. Tatínek Alfons ještě před okupací podepsal známý manifest české šlechty vyjadřující věrnost Československé republice, a tak jsme měli za války na zámku a na panství nucenou správu. Tatínek měl ještě z doby před válkou hodnost štábního kapitána československé armády a za války aktivně spolupracoval s partyzány. Vždy jsme se hlásili k české národnosti, a tak se na nás nevztahovaly Benešovy dekrety ani v nejmenším. V roce 1948 se začala psát jiná kapitola. Nejprve jsme odešly do zahraničí my děti. Já dokonce jako první. Rodiče pak přijeli za námi později. Žili jsme ve Švýcarsku, v italském kantonu Ticino v Morcote a v Luganu. Tam žil vlastně bratr Alfons trvale, až do svého odchodu na věčnost před třemi roky.

Vy jste žil posléze v Rakousku ve Vídni.

Jistě, začal jsem ve Vídni pracovat v ocelářském průmyslu. Ve Vídni jsem také vstoupil do Maltézského řádu. Bylo to v roce 1959. České velkopřevorství, které má mimochodem nejdelší historii ze všech řádových institucí na světě, tam tehdy sídlilo v exilu. Nejprve jsem se zapojil do pomocných služeb – dnes bychom řekli, že jsem pracoval v Maltézské pomoci. V roce 1962 jsem založil skupinu, která pečovala o staré, nesoběstačné osoby. Dávali jsme jim jíst, koupali je, apod. V roce 1978 jsem se stal příslušníkem 1. třídy laických řeholníků. Potom jsem složil tzv. „dočasné sliby“, které se opakují každoročně po období tří let a nakonec, v roce 1982 „věčné sliby“ a stal jsem se profesním rytířem. Téhož roku jsem byl jmenován českým velkopřevorem v exilu. Musím zdůraznit, že velkou zásluhu na tom měl kníže Karel Schwarzenberg, otec pozdějšího vedoucího kanceláře prezidenta Havla a dnešního poslance.

Jaká byla činnost exilového českého velkopřevorství ve Vídni?

Kromě péče o staré a nemocné, což je vlastně základní řádová povinnost, to byla podpora členů řádu, kteří zůstali doma v Čechách. Je zajímavé, že ani za totality nacistické a později komunistické náš řád nesměl v Čechách provozovat činnost. A tak jsme byli vlastně v ilegalitě. Já jsem se do Čech ještě za totality podíval jako turista. Při této příležitosti mne přijal tehdejší pražský arcibiskup František kardinál Tomášek. Vděčně vzpomínám člena řádu pro-

fesora Hugo Rokyty, který mne tehdy při mé cestě provázel a stykem se mnou hodně riskoval. V roce 1989 jsem byl povolán do řádové centrály v Římě, kde jsem vlastně vykonával funkci generálního sekretáře tehdejšího velmistra řádu Frá Andrew Bertieho.

A po „sametové revoluci“?

Tu jsme samozřejmě všichni přivítali. Velmistr dokonce vykonal v Praze státní návštěvu u prezidenta Havla. V Praze bylo otevřeno řádové velvyslanectví. Nesmíte zapomínat, že náš řád je suverénním nestátním subjektem mezinárodního práva, a i když nemá vlastní území, má svou vládu a může pověřovat své diplomatické zástupce v jiných státech. Pod heslem „Tutio fide, obsequium pauperum“ (Ochrana víry a pomoc chudým) vykonává svou činnost po celém světě. Prvním českým velkopřevorem po sametové revoluci, který sídlil v Praze, byl Frá Jindřich Schlick, po něm Frá Norbert Kinský a od roku 2004 jsem byl velkopřevorem opět já, tedy již ne exilovým. Vrátil jsem se do Prahy, bydlím na Vyšehradě, což samo o sobě je krásné a velmi romantické místo k životu. Teď už ale vzhledem k věku nejsem v aktivní službě.

Vážený pane velkopřevore, co byste vzkázal na závěr našim čtenářům?

Nejdříve mi dovolu, abych touto cestou poděkoval ze srdce Otcí biskupu Mons. Vlastimilu Kročilovi, že přijal spolu s panem kapitulním děkanem ThDr. Zdeňkem Marešem pozvání na moji oslavu. Českobudějovickou diecí považuji za svou diecí mateřskou a vždy s dojetím vzpomínám na návštěvu Služebníka Božího Otce biskupa Hloucha u nás na zámku v Bechyni v roce 1947. Všechny v Bechyni a v celých jižních Čechách pozdravuji a zahrnuji je do svých modliteb. Ať Vám Pán Bůh žehná!

Jan Kotous

Karel Paar s kardinálem Dominikem Dukou, biskupy Vlastimilem Kročilem a Janem Baxantem u příležitosti děkovné bohoslužby

Rytíři sv. Jana

Turista, který dnes zavítá na středomořské ostrovy Rhodos nebo Maltu, se s památkami na rytíře sv. Jana určitě setká. Suverénní vojenský a špitální řád sv. Jana Jeruzalémského z Rhodu a z Malty je nejenom nejstarším rytířským řádem, ale také v pořadí třetím nejstarším náboženským řádem křesťanského světa.

Někdy kolem roku 1080, tedy v období I. křížové výpravy, založilo několik kupců z Amalfi v Jeruzalémě špitál. Pro jeho správu vybrali ze svého středu bratra Gerarda, „nejpokornějšího muže Východu a služebníka chudých, muže ušlechtilého s odvážným srdcem“, jak později hlásal nápis na jeho náhrobním kameni. Bl. Gerard se tak stal zakladatelem řádu, jehož ideály předstihly daleko svoji dobu. Péče o chudé a nemocné se stala hlavní náplní jeho členů, kteří se při vstupu do řádu zavazovali považovat je za „své pány, jichž jsme služebníky, jak to sami uznáváme“.

Nástupce zakladatele řádu blahoslaveného Gerarda Frá Raymond de Puy, budoval řád, těšící se přízni tehdejšího světa, sice na Gérardových základech, ale změnil jeho zaměření tak, že k sociální funkci přidal ještě aktivní vojenskou ochranu poutníků směřujících do Svaté země. Tak začala v polovině 12. století postupná přeměna „služebníků chudých“ v „Kristovy vojáky“, kterými také zůstali až do napoleonských válek. O úloze a hrdinství rytířů sv. Jana, kteří nosili na svém plášti bílý kříž na červeném podkladu – bílý kříž míru na poli války, byla napsána celá řada knih, od populární literatury faktu až po významná díla vojenské či sociální historie. Od konce 12. století soupeřil Řád sv. Jana co do bohatství a moci pouze s templáři. Prošel dlouhým vývojem od malého špitálu až po vlastnictví mohutných hradů na území dnešního Izraele, Libanonu, Sýrie či Jordánska. Na rozdíl od templářů však pro špitálníky zůstala služba chudým a zejména nemocným určující složkou řádu.

Řád sv. Jana rozvinul během své existence v nebývalé míře vojenskou architekturu, která zastínila vše, co se stavělo v tehdejší Evropě. Promyšleným skloubením západního stylu vojenských staveb s východním vystavěli johanité největší a nejmocnější hrady na světě. Po prohrané IV. křížové výpravě a zejména po pádu města Akko, této poslední pevnosti rytířských řádů ve Svaté zemi, odcházejí rytíři sv. Jana na Kypr a posléze na Rhodos, který se stává na další téměř tři století jejich základnou. Rhodos se stal nejenom opěrným bodem, který po pádu Cařihradu odolával narůstajícímu muslimskému tlaku, ale byl rovněž prosperujícím a vzkvetajícím státem, jak se o tom může přesvědčit i současný návštěvník. Tradice rytířů sv. Jana je na tomto půvabném středomořském ostrově stále živá. I když byli rytíři po několikaletém obléhání sultánem Sulejmanem Nádherným v roce 1523 donuceni na základě mírové úmluvy ostrov opustit, stalo se to řádovou flotilou a s vlajícími prapory. Neporažení

Kostel P. Marie Vítězné byl první kostel postavený 1566–1568 ve vznikající Vallettě po tureckém obléhání, Foto: Felix König – Vlastní dílo, CC BY 3.0, commons.wikimedia.org

odpluli nejprve do Itálie, aby později vstoupili na Maltu, kterou řádu věnoval císař Karel V.

Blahoslavený Gerard, přibližně (1140–1120), Zdroj: cvp.maltezskyrad.cz

Poslední rhodský velmistr a první velmistr řádu na Maltě Filip Villiers de L'Isle Adam vstoupil se svými rytíři na Maltu v roce 1530. Od „rajského ostrova“, jak členové řádu nazývali Rhodos mezi sebou, se Malta odlišovala opravdu diametrálně. Skála v moři, ovšem s výbornými přístavy. V krátké době však „majestátní řád“, jak byli rytíři někdy nazýváni, přebudoval Maltu na nedobytnou pevnost, vyznačující se moderním fortifikačním systémem, který se dochoval dodnes. Ale ani zde nebyli rytíři v bezpečí. 18. května 1565 oblehlo Maltu 200 tureckých lodí s téměř 50 tisíci muslimskými bojovníky. Po hrdinské obraně byla turecká flotila nucena obléhání zrušit 8. září 1565, kdy se slavil svátek narození Panny Marie. Armáda sultána Sulejmana Nádherného byla tak poražena „satanovými syny“, rytíři řádu sv. Jana.

O hrdinství členů maltézskeho řádu během „velkého vítězství“ dnes Malta promlouvá ke svým návštěvníkům ústy ne-

jen svých dochovaných opevnění, ale především řečí svých kostelů, které si v kráse výstavby a vybavení uměleckými díly v ničem nezadají s Římem. Maltézští rytíři vytrvali na ostrově, který neustále zvelebovali, až do roku 1798, kdy Napoleonovou egyptskou expedicí byla zabrána Malta. Je dějinným paradoxem, že Francouzi, kteří kdysi tvořili základ řádu v období křížáckých válek, ukončili zabráním Malty existenci řádu jako státního celku. Po vyhnání řádu z Malty se zdálo, že je určen k zániku. Byli to ovšem opět „naši páni nemocní“, kteří řád zachránili. Centrum řádu dnes sídlí v Římě a péče o chudé a nemocné se stala hlavní náplní jeho činnosti. Bojištěm řádu je nyní celý svět. V současné době je řád suverénním subjektem mezinárodního práva, který má diplomatické zastoupení ve více než 60 státech, včetně České republiky.

Historie řádu na území dnešní České republiky je opravdu bohatá. Řád přivedl do Čech někdy v letech 1156–1158 v době vlády krále Vladislava I. králův kancléř a vysehradský probošt Gervasius. Byla zřízena johanitská komenda na malostranském předměstí, tam kde je do dnešních dnů sídlo řádu. České velkopřevorství patří mezi nejstarší a také nejvznešenější regionální organizace řádu v Evropě a vlastně na celém světě. Od svého založení do dnešních dnů plní řád u nás své tradiční úkoly, z nichž prioritu má pomoc trpícím...

Jan Kotous

Inzerce

Pout' ke sv. Janu Nepomuku Neumannovi do Prachatic

v pátek 21. června v 18 hod. Večer mladých
v sobotu 22. června
v 10 hod. poutní mše svatá v kostele sv. Jakuba,
odpoledne následuje bohatý poutní program

Hlavním celebrantem poutní mše svaté bude
J. E. Mons. Charles Daniel Balvo, Apostolský
nuncius v ČR, koncelebrovat budou naši biskupové
Mons. Vlastimil Kročil a **Mons. Pavel Posád**.

Srděčně zvou Římskokatolická farnost Prachatic (www.farnostprachatic.cz) a město Prachatic (www.prachatic.eu).

„Hle, všechno tvořím nové!“ praví Bůh. (Zj 21,5)
Vyprošujeme Boží požehnání pro obnovu chrámu sv. Jakuba i celé farnosti.

POKŘTĚNÍ a poslaní

Papež František vyzývá svou církev, aby se v roce 2019 zamýšlela nad svým povoláním. Nabízíme další z krátkých zamyšlení pro misijní měsíc říjen 2019.

Autentická láska je vždy kontemplativní, umožňuje nám sloužit druhému nikoli z nutnosti nebo rozmaru, ale protože druhý člověk je krásný nezávisle na vnějším dojmu. Jedině to umožní, aby se chudí cítili v každém křesťanském společenství „jako doma“.

Nebyl by právě tento způsob nejlepším a nejúčinnějším hlásáním radostné zvěsti Božího království světu? Bez přednostní volby pro chudé hrozí, že bude nepochopeno hlásání evangelia, jež je v první řadě láskou, a utopí se v moři slov, jemuž nás soudobá „komunikační“ společnost každodenně vystavuje. (srov. EG 199)

Hana Koukalová

Na cestě s papežem Františkem rokem 2019
s jeho Missio.cz

... hrozí, že bude nepochopeno hlásání evangelia, jež je v první řadě láskou EG199

Uganda, Dětský domov Bambino home
Sestra Demmy sbírá opuštěné „děti války“ ze sousedního Súdánu na ulicích, toaletách, v buši. Někdy pláče spolu s nimi, když jim nemá dát co jít...

Pokud chcete podpořit misijní dílo církve, můžete tak učinit zasláním libovolné částky na účet:
72540444/2700 pod VS 40

Pomoc ve jménu OSMIHROTÉHO KŘÍŽE

Obecně prospěšná společnost Česká maltézká pomoc České Budějovice (ČMP) je pomocná charitativní a humanitární organizace Suverénního řádu maltézských rytířů, která na území krajského města a v okolí působí pod patronátem Velkopřevorství českého tohoto řádu. Svou činnost zakládá na nepřetržité 900leté tradici pokorné pomoci trpícím.

**Maltézká pomoc,
o.p.s.**

Veškerá činnost organizace se řídí základním motem řádu: „Tuitio fidei et obsequium pauperum“ (Obrana víry a pomoc potřebným). Jedná se o službu nemocným a postiženým, uprchlíkům a všem lidem v nouzi. Z toho ČMP odvozuje také hlavní cíle své činnosti, kterými jsou poskytování charitativní pomoci v oblasti zdravotnické, záchranné, sociální a humanitární, zejména však v oblasti péče o děti s postižením. ČMP České Budějovice je samostatná skupina s regionální působností a vlastní právní subjektivitou působící zde od roku 1996.

Posláním ČMP je podpora rodin pečujících o děti, mládež a osoby s postižením. Usiluje o integraci osob se zdravotním a sociálním znevýhodněním, zajištění jejich kontaktu s vnějším okolím, zprostředkování všestranného rozvoje a zabránění jejich sociálnímu vyloučení. Cílovou skupinou pomoci jsou děti, mládež a osoby s tělesným, mentálním, zrakovým, sluchovým a kombinovaným postižením ohrožené sociálním vyloučením. Služba pak není určena osobám, které by svým chováním ohrožovaly zdraví své nebo ostatních.

Sociální služby

Průvodcovské a předčitatelské služby, doprovázení dětí a mládeže do speciálních škol a školských zařízení v Českých Budějovicích probíhá již 20 let. V této činnosti je ČMP registrovaným poskytovatelem sociálních služeb podle zákona o sociálních službách a služba je plně profesionální. Doprovází převážně děti s různým typem postižení, jako například postižení smyslové, duševní, tělesné a kombinované, a dopravujeme je do školských zařízení, k lékařům, na zájmové a volnočasové aktivity.

Speciálně upraveným automobilem alternativně doprovází k lékařům, na úřady anebo třeba do lázní také seniory a osoby s různým typem postižení, které nemají nárok na sanitní dopravu, hromadné dopravní prostředky jsou pro ně nevhodné a taxi služba je s vozíkem nebo asistenčním psem neodvážná.

V roce 2017 ČMP se 14 zaměstnanci a šesti dobrovolníky takto pravidelně doprovázela 76 dětí a poskytla alternativní doprovázení 24 klientům. Počet poskytnutých přeprav pra-

videlným klientům byl 14400, klientům s alternativním doprovázením pak 262 přeprav. Pro tyto děti dále zorganizovala ČMP různé mimoškolní akce, především návštěvy kulturních a společenských akcí.

Zdravotnická a humanitární pomoc

ČMP ji tradičně zajišťuje ve spolupráci se Zdravotnickou záchrannou službou Jihočeského kraje. Poskytuje zdravotnický dohled při individuální přepravě klientů a několik let i činnost přednáškovou, depistážní a lékařskou – převážně plicní vyšetření lékařem dobrovolníkem např. v domovech pro seniory v Horní Stropnici, Hluboké nad Vltavou a Českých Budějovicích.

Psychosociální pomoc

Program Adopce osamělých lidí je určen osobám starým, osamělým, nemocným, upoutaným na lůžko, žijícím v domovech pro seniory či doma. Uskutečňuje se prostřednictvím přátelských setkávání dobrovolníků s těmito lidmi, společnými rozhovory, doprovázení při procházkách či jiných pravidelných činnostech vyplňujících volný čas. Např. v roce 2017 docházelo 14 dobrovolníků ve Strakonici, Borovaněch, Jindřichově Hradci, Domažlicích, Českých Budějovicích a v Klatovech za 29 osobami a odpracovali přes 1200 hodin.

Již více než dvanáct let se v Českých Budějovicích, pod vedením zkušeného koordinátora, jednou týdně setkávají senioři při duševních, kulturních i manuálních aktivitách v klubu seniorů. Senioři zde cvičí, vyslechnou přednášky, tvoří dekorace dle ročního období, jezdí na výlety i do divadla.

Novou klubovou činností ČMP je celotýdenní volnočasová aktivita Klubík Hrajánek, určená zejména rodičům na rodičovské dovolené a jejich dětem. Toto období se jim snaží zpříjemnit zpíváním, tvořením, ale i volnou hrou a společným pobytem ve vybavené herně. Současně nabízí samostatný pobyt dítěte po řádné adaptaci. Dítě si postupně zvyká na pobyt bez rodiče ve známém prostředí a může pro něj být jednodušší přechod do běžné mateřské školy. Aktivity Klubíku se inspirovaly křesťanskou pedagogikou Franze Ketta. Velkým obohacením jsou pak společné akce s Klubem pro seniory, např. tvořivé dílny a jiné.

Při své pomoci ČMP uplatňuje zásady, jako respektování principů křesťanské etiky, osobní odpovědnost či lidský rozměr poskytované péče. Samozřejmostí je individuální přístup ke klientovi, týmový charakter při poskytování péče a flexibilita.

*Red.; Zdroj: www.maltezskapomoc.cz;
www.cmpcb.cz, Výroční zpráva ČMP Č.B., o. p. s. 2017*

Varhany u sv. Jana Nepomuckého se už kompletují

Před Velikonočními svátky proběhlo v kostele sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích vyzdvížení vzdušnic z opravovaných varhan na kůr.

Práce na vzdušnicích probíhaly v dílně pražského restaurátora Ing. Martina Poláčka více než 3 roky. Složitý byl zejména transport objemných a těžkých dílů z dílny do kostela a vyzdvížení bylo provedeno s pomocí speciálního teleskopického mobilního zařízení. Manipulace byla o to složitější, že každá vzdušnice obsahuje stovky drobných komponent, které se nesměly mechanicky poškodit. Nyní již bude probíhat kompletace nástroje přímo v kostele. Když vše dobře dopadne, varhany, čítající 3800 píšťal, pro návštěvníky kostela letos po téměř čtyřicetileté odmlce znovu zahrají.

Petr Novotný

Foto: Petr Novotný

Personalialia

A. Ustanovení:

R. D. JLic. Mag. theol. Stanislav Brožka byl od **6. 5. 2019** ustanoven excurrento administrátorem farnosti **Kardašova Řečice a Pluhův Ždár**, vše vikariát Jindřichův Hradec. Všechna ostatní ustanovení zůstávají v platnosti.

R. D. Mgr. Ivo Prokop byl od **6. 5. 2019** ustanoven excurrento administrátorem farnosti **Deštná u Jindřichova Hradce**, vikariát Jindřichův Hradec. Všechna ostatní ustanovení zůstávají v platnosti.

R. D. Mgr. Jan Hamberger byl od **6. 5. 2019** ustanoven excurrento administrátorem farnosti **Dírná**, vikariát Tábor. Všechna ostatní ustanovení zůstávají v platnosti.

B. Životní jubilea:

Mons. prof. Dr. Karel Skalický, Th.D. oslavil **20. 5. 2019 své osmdesáté páté narozeniny.**

R. D. Mgr. Petr Plášil oslavil **8. 6. 2019 své padesáté páté narozeniny.**

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

C. Výročí kněžského svěcení:

R. D. Mgr. Michal Pulec oslavil **5. 6. 2019 své patnácté výročí kněžského svěcení.**

P. Jan Justin Berka, OCist. oslavil **5. 6. 2019 své dvacáté výročí kněžského svěcení.**

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

D. Úmrtí:

R. D. Edward Emil Maka, kněz arcidiecéze Przemysl, zemřel **21. 4. 2019.** Po zádušní mši sv. v kostele Narození sv. Jana Křtitele v Kardašově Řečici **25. 4. 2019**, byl převezen do rodinné farnosti sv. Jana Křtitele v Pakoszówce v Polsku, kde byl **27. 4. 2019** pohřben do rodinné hrobky na místním hřbitově.

R. I. P.

Z diáře biskupa Vlastimila Kročila

- 9. 6.** 9:00 Č. Budějovice, katedrála: Slavnost Seslání Ducha Svatého
- 13. 6.** 18:00 Dobrá voda u N. Hradů: mše svatá k počtě P. Marie Fatimské
- 15. 6.** 17:30 Římov: mše svatá
- 16. 6.** 10:30 Nová Bystřice, farnost Klášter: Slavnost Nejsvětější Trojice
- 20. 6.** 17:00 Č. Budějovice: Slavnost Těla Krve Páně, mše svatá a průvod
- 22. 6.** 10:00 Prachatice: Poutní mše svatá ke cti J. N. Neumanna
- 23. 6.** 9:00 Sušice: Udílení svátosti biřmování
- 28. 6.** 18:00 Č. Budějovice, kostel Božského Srdce páně: Slavnost Srdce Ježíšova

Z diáře biskupa Pavla Posáda

- 29. 6.** 10:00 Č. Budějovice, katedrála: udílení svátosti kněžství – kandidáti trvalého jáhenství

Změna vyhrazena.

Jihočeské kostelíky XIII.

Pokračujeme v cestě při severní hranici českobudějovické diecéze a při výjezdu ze Svojsic již vidíme věž dalšího kostelíka, pokud zvolíte cestu přes Kletice. Tato farní lokalita je druhou nejsevernější (zůstávají Tochovice, správa z Březnice) po provedené změně hranic v roce v roce 1993, kdy vznikla Plzeňská diecéze. Slivice, dříve nejsevernější farnost již dnes patří pod Arcibiskupství pražské, po jistou dobu byla ještě součástí českobudějovické diecéze.

Kostel Chraštice

Chraštice

Z pohledu územního členění jsou dnes součástí okresu Příbram. První zmínka pochází z roku 1263, žije zde asi 250 obyvatel. Z bývalé tvrze z roku 1356 zbyla pouze budova později přestavěná na hostinec. Vznik plebanie r. 1256, matricy vedeny od r. 1655. Kostel **Nanebevzetí Panny Marie**, jednolodní, původně gotický z 2. pol. 14. st., barokně přestavěn do dnešní podoby v letech 1723–24. Uvnitř zbytky maleb z 15. st. Na hřbitově kolem kostela klasicistní náhrobek s balustrádou a sousoším z r. 1789, tzv. **Chraštická plačka**. Před kostelem socha sv. Jana Nepomuckého. Na farní budově pamětní deska, kde žil v letech 1832–41 vlastenecký kněz **František Josef Sláma Bojenický** (1792–1844).

Chraštická plačka

Místní částí obce jsou **Chraštíčky**, kde se nachází opravená kaplička, přímo u silnice č. 4 tzv. Strakonická.

Jelikož jsme cestu z Březnice volili směrem na Dobrou Vodu, nezbyvá nám, než se přes Mirovice znovu vrátit do místa, o kterém již byla jen letmá zmínka. Nemůžeme tak minout **Boješice s kaplí Panny Marie** s původním zasvěcením P. M. Karmelské, která pochází z roku 1856. I tato kaple byla vykradena a zmizela soška P. Marie, kterou vždy při procesích nosili na Svatou Horu. Pan Vevera z nedalekého Pohoří jim vyřezal novou. V nedalekém **Touškově** najdeme Boží muka s obrazy Krista (Nejsvětější Srdce) a P. Marie (Neposkvrněné Srdce). K pátrání po kapli **sv. Maří Magdaleny** lze doporučit jen trilogii „**Mirovice na prahu století**“, kde najdete její krutý osud. Původní zámečká kaple byla ještě v roce 1957 součástí špejcharu. Co neznichily Státní statky, dokončilo později JZD...

Smutnicí ženy – hřbitov Mirovice

Stražiště

Na silnici z Mirovic do Březnice projíždíme obcí **Počaply**, nad níž se zvedá táhlý zalesněný vrch (na Šancích, 514 m. n. m.), kde se zachovaly staré valy dávného osídlení se slovanským hradem **Bozeň**, podle kterého se kraj nazýval Božeňsko. Zvláštní župa Božeňská je připomínána rokem 1057, odtud také pozdější Božeňský dekret. První zmínka o obci pochází z roku 1380, zdejší dvůr patřil k Březnici. S dobou se vše měnilo, bydlelo zde také na tři sta obyvatel. 10. května roku 1945 se zde objevil na kopci nad vsí první americký tank.

*Dnešní součástí je osada **Stražiště**, o níž jsou první zmínky již z roku 1352. Během třicetileté války kostel sloužil jako opevněná základna švédského vojska (viz zmínka Dobrá Voda). V roce 1910 zde žila téměř stovka obyvatel, dnes v 9 domech žijí pouze 3 stále bydlící. Oči pro pláč, takže se vraťme k historii.

Kostel sv. Jana Křtitele je od roku 1708 označován jako filiální patřící pod správu farnosti Mirovice. Do roku 1620 byl sa-

Kostelík na Stražišti

mostatnou farou s evangelickým farářem, pod patronátem majitelů Myslína, kde stával i farní dům. Roku 1672 svoleno spravování z Pohoří. V roce 1679 po odkoupení Myslína k Orlíku přešlo automaticky právo kollátorské a presenční na vrchnost orlickou. Po dalším jednání s konsistoří došlo k dohodě s připojením do Mirovic po odstoupení nebo smrti pohořského faráře. Roku 1709 se drahenická hraběnka Waldštejnová ještě jednou pokusila o povýšení Stražiště na samostatnou faru, ale bez výsledku. V roce 1708 vše potvrzeno pražskou konsistoří za faráře P. Matěje Rosy (*Mirovice*)...

Podle „Mirovické trilogie“ byl filiální kostel již v roce 1361 farním, za husitských válek až do roku 1621 byl pod obojí, ač ještě r. 1424 sem byl dosazen katolický kněz Oldřich z Březnice. Od r. 1624 vrácen zpět katolické bohoslužbě, v letech 1657–1708 filiálkou fary Pohořské a pak Mirovické. V kostele se nachází několik náhrobků, znaků a nápisů.

Závěrem lze poznamenat, že dnes je všechno jinak, než si pamatujeme jako mladí kluci a ministranti v Mirovicích. Právě z Dobré Vody jsme se svým panem děkanem (P. Josef Kavale) pochodovali od železniční zastávky do táhlého kopce na Stražiště k další mši svaté. V době pozdější nás někdy vozil taxikář. Svátkem pro nás bylo, když o pouti přijel kočí s bryčkou. To bývalo slávy a přicházely zástupy věřících lidí. V té době se ještě chodilo a jezdilo přes pole, od Myslína přes Lhotku. Dávno tomu dávno. Nejspíše je to velká škoda.

Jelikož byla při našem putování několikrát zmíněna trilogie „Mirovice na prahu století“, doplňme, že v tomto „Dokumentu o historickém, společenském, kulturním, stavebním a politickém vývoji“ v lokalitě Mirovic (*v minulosti soudní okres*) lze najít popis mnoha dalších objektů, událostí či osobností zde působících.

**Obce s kostely, kaplemi: Pohoří, Horosedly, Dolní Nerestce, Boješice, Lety, Mišovice, Stražiště, Ráztely, Zalužany, Touškov...

**Kněží zde působící: P. Matěj František Rosa (1695–1718), ortodoxní a protireformační P. Vít Václav Kamlach (po 1718), P. Bartoloměj Augustin Hlava (1744–47), P. Matyáš Blahota (1792–1814), P. Ant. Blaha (1814–1825), obrozenecký spisovatel P. Šimon Bernard Vrána (1825–1856), P. Josef Rozsypal, P. František Josef Sláma Bojetický, významný básník a spisovatel P. Václav Čeněk Bendl (Stránický), biskupský vikář P. Karel Císař, P. Josef Schreier, P. Jan Sedlák, P. Jan Forst, P. Ignác Paták, P. Jan Čížek, P. Jan Skřivan (*viz Březnice, zde zatčený a poté internovaný*). Rokem 1952 výčet ukončujeme.

**Vzácnými památkami jsou – barokní mariánské sousoší (Morový sloup) na náměstí, pocházející z roku 1717, socha sv. Jana Nepomuckého u kostela (*nepřesnosti kolem leto-počtu ponechme stranou*), nebo pamětní deska narození spisovatele Antonína Klášterského (*náměstí č. 77/137*)...

**Mezi významné popisované události po roce 1945 patří především ukončení 2. sv. války s podpisem kapitulace v Rakovicích (*mlýn u Díků*), po které se zastřelil německý generál Carl von Pückler... Dále poučivé kauzy pronásledovaných kulaků, z dávné minulosti pak například okolnosti výkonu hrdelního práva s poslední popravou roku 1756 (*popraven Václav Beran z Let*). Šlo však o justiční omyl, neboť později vyšla nevina podezřelého duševně chorého najevo.

***Jako poslední zmínku lze uvést okolnosti vzniku dnes tak mediálně přetřásaného tábora v Letech.

Vznik jeho existence je datován ještě před rokem 1939, kdy sloužil jako ozdravný pro děti bohatých sedláků pod záštitou Masarykovo ligy proti tuberkulóze. Mnohé oběti z později přeměněného pracovního tábora jsou pohřbeny právě na hřbitově v Mirovicích, kde se nachází kaple **Nejsvětějšího Srdce Páně** z roku 1816. Ani její zařízení neuniklo v době nedávno minulé ruce vandalismu. V urnovém háji hrob prvního Čs. olympijského vítěze z r. 1924 Bohumila Šupčíka. Proti toku říčky skalice původní židovský hřbitov založený roku 1680.

Řádky posledního odstavce nejsou uváděny účelově, ale s hlubokou připomínkou postního: „Pomni, že prach jsi a v prach se navrátíš“. A my se navracíme zpět k diecézní katedrále s díkem za zdařilé putování.

František Růžička / Foto: František Růžička

V AKCI

**Pro kulturu
dávání
a sdílení**

Jako třída můžeme „adoptovat“ projekt solidarity, ekonomicky ho podporovat, ale především víc a z blízka poznat další studenty a svoje vrstevníky.

Napiš na: eas@amu-it.eu

ZDE VYSTRÍHNI A SLOŽ

**S Boží láskou v srdci
můžeme dojít daleko
a mnoha dalším lidem
zprostředkovat svůj objev.**
Výraz „sám konec země“ není
myslen jen zeměpisně.

Znamená například lidi nám
blízké, kteří ještě nezažili radost
z toho, že by skutečně poznali
evangelium. Tam se musí
zaměřit naše svědectví.⁴¹

Chiara Lubichová

Zpracovalo
Centrum mladých pro jednotu

JAK DUCHA SVATÉHO POZNAT A JAK MU NASLOUCHAT?

„Duch Svatý v nás přebývá jako
ve svém chrámu, dává nám
světlo a vede nás. Je to Duch
pravdy, který nám dává
pochopit Ježíšova slova, činí je
živá a aktuální. Dává nám
lásku k moudrosti, vnukne
nám, co máme říci a jak to
máme říci.“

**JE TO DUCH SÍLY,
KTERÝ NÁM DÁVÁ ODVAHU
A SÍLU, ABYCHOM ŽILI
V SOULADU S EVANGELIEM
A VŽDY SVĚDČILI O PRAVDĚ.**

Ve Skutcích apoštolů 1,8 čteme:

„Až na vás sestoupí Duch
Svatý, dostanete moc
a budete mými svědky.“

**Apoštolové a spolu s nimi
všichni Ježíšovi učedníci, jsou
vyslání jako „svědci“.**

„KDY JSME SVĚDKY?“

Když si osvojíme
Ježíšův životní styl.

Když každý den ve svém prostředí
rodiny, práce, studia a odpočinku
přistupujeme k lidem, které
potkáme, s přijetím a sdílením
a na srdci máme
velký Otcův plán:
všeoobecné bratrství.

SLOVO ŽIVOTA

**Velký
projekt**

Zkušenosti ze světa:

KDYŽ DO MOJÍ TŘÍDY PŘUDE

někdo nový, vždycky si
představím, jak by bylo mně na
jeho místě. Snažím se do něho
vžít a být mu blízkou. Udělala
jsem to i tentokrát.

**Nové spolužačky jsem ukázala škole,
seznámila ji s kamarády.**

Zpočátku nechtěla o sobě moc mluvit,
ale časem se pomalu začala svěřovat.
Brzy jsem si všimla, že tato spolužačka je
trochu zvláštní, jiná.

**Začala si také stále častěji brát věci
z mého pouzdra, rušila mě při
vyučování. Jindy zase naopak, když
měla být zkoušená, chtěla ode mě radit
a pomáhat.**

Zpočátku jsem to viděla tak, že musím
zůstat v postojí lásky a pomáhat jí:
vždycky jsem jí poradila všechno, co
potřebovala, kopírovala jsem pro ni svoje
materiály... Po čase jsem se ale začala
mit pocit, že mě trochu „využívá“.

Vnímala jsem to jako velkou bolest.

Vyvrcholilo to jednoho dne, když mě pořádně
rušila při hodině technologie. Už jsem to
nevydržela a „vzbuchila“ jsem. Vyčetla
jsem jí všechno, co mi celou dobu vadilo
i to, že mě využívá. V té chvíli se rozplakala,
že ji nikdo nemá rád a že i já jsem se jen
přetvarovala a nebyla jsem její opravdová
kamarádka a že už nechce ani žít.

**Mezi slyzami mi poprvé svěřila pravý důvod
přechodu na naši školu. Její rodiče
i prarodiče jsou rozvedeni. Na předchozí
škole se se všemi rozhádala. Proto ji
přehradili k nám a dali do dětského domova.**

**V tu chvíli mi to bylo fakt líto.
Pochopila jsem, že její chování bylo
způsobené tím, že strašně potřebovala
cítil, že na ní někomu záleží a že jí má rád.**

K. (SLOVINSKO)

Duch Svatý nám dává sílu.

„Až na vás sestoupí
Duch Svatý, dostanete
moc a budete mými
svědky.“ (Sk 1,8)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a „žít“ i ty?

Jak Ježíš slíbil, seslal na apoštoly po svém vzkříšení ucha Svatého.

S pomocí Ducha Svatého vyprávěli apoštolové všem o Ježíši.

Lidé jim naslouchali a z jejich příkladu se učili, jak žít jako Ježíš.

Cristine z Madagaskaru: „Máme v sousedství staří paní, která je trochu zvláštní. Děti si z ní dělají legraci a ona se kvůli tomu s nikým nebaví.“

Jednoho dne jsem ji viděla, jak se vrací z pole s velkým svazkem dřeva na hlavě. Zeptala jsem se jí, jestli nechce pomoci. Po chvíli váhání mi dřevo podala.

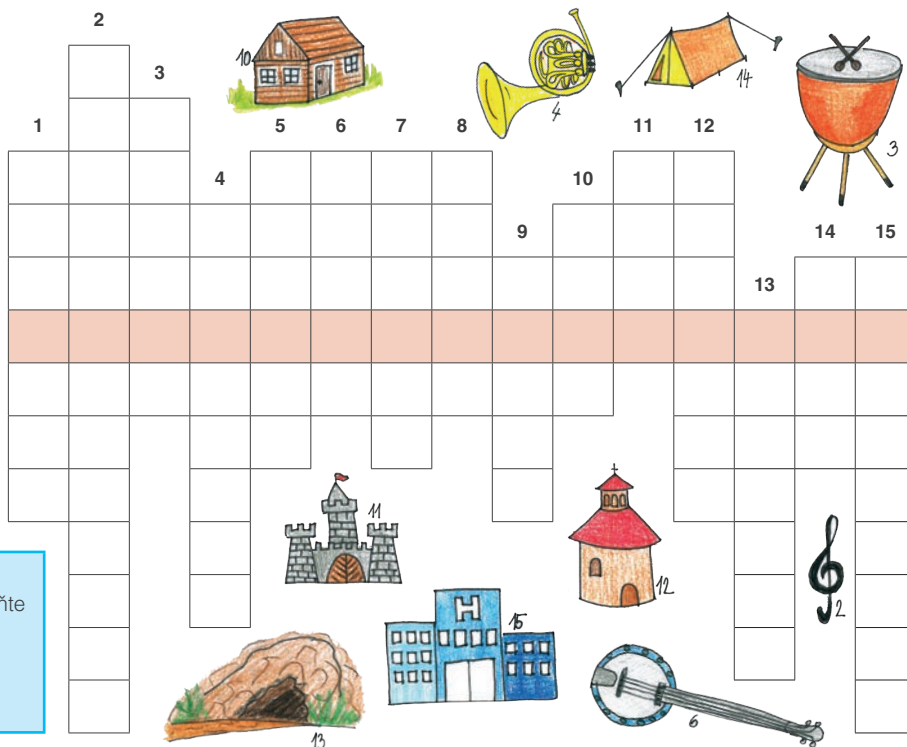

Měla jsem sílu donést jí dřevo až domů. Když jsme tam došli, řekla mi: „Bůh ti žehnej.“ Měla jsem velkou radost.

Pán Ježíš slibuje apoštolům, že dostanou od Boha sílu Ducha svatého, aby mohli být jeho svědky po celém světě a až na konec země. To samé očekává od každého z nás. Říká: „..... a“ (viz tajenka) Boží království.“

Po vyluštění tajenky nám jí zašlete na adresu: katechetky@dicb.cz a nezapomeňte napsat vaši celou adresu. Ze správných odpovědí vylosujeme opět tři výherce. Za minulý měsíc to jsou: **Eliška V., Marek K. a Honzík N. Gratulujeme!**

Srdce, které rozezná

Čtvrtek 16. května 2019, svátek sv. Jana Nepomuckého. Den, který vrací do Strakonice pravidelný zvuk zvonu, který bude nejen ohlašovat bohoslužby, ale také připomínat denní doby.

Ráno, abychom byli vděční za nové možnosti. Poledne, abychom děkovali za uplynulý čas a rozhodli se utvářet chvíle nadcházející. Večer, abychom s vděčností a pokorou uzavírali den. Bude zván k bohoslužbám o nedělích i všedních dnech. Rozezná se ve chvílích, kdy se budeme radovat i v okamžicích bolestí a nebezpečí, abychom pomocí i modlitbou byli s těmi, kterých se to týká. Beze zvonu obci či městu něco chybí. Zvonění život povzbuzuje a ozdobuje. Shromažďuje lidi.

V pátek 10. května 2019 jsme přivítali ve Strakonici nový zvon sv. Jana Nepomuckého, který pro tento chrám odlil zvonař Michal Votruba. Veliký zájem provázal možnost prohlédnout si zvon v nadcházejících dnech. Stovky, snad tisíce lidí přicházeli, aby zvon spatřili, aby si na něj pokleпали. Věk zájemců se pohyboval od maličkých dětí po stařečky a stařenky o holích. Často jsme otevírali znovu už uzavřený kostel nebo ještě neotevřený dříve.

Ve čtvrtek 16. května 2019, na svátek sv. Jana Nepomuckého, českobudějovický biskup Vlastimil Kročil zvon za účasti mnoha stovek lidí požehnal. Vyjádřil vděčnost, že zvony mohou v naší zemi svolávat k modlitbě a k naslouchání Božímu slovu – v každé situaci: radostné i bolestné. Po modlitbě biskupa, pokropení zvonu svěcenou vodou a okouření kadidlem, pokleпали na nový zvon jmenovaný biskup, starosta Strakonice Břetislav Hrdlička a místní farář Roman Dvořák. Následovalo vyzvednutí zvonu do věže kostela sv. Markéty, které zajistil speciální jeřáb a zručnost zvonaře Michala Votruby a jeho kolegů.

Během bohoslužby, ve které jsme děkovali za Boží dobrodiní a také za život a příklad sv. Jana Nepomuckého, zvonař se svým týmem usadil zvon. Biskup Vlastimil připomněl život českého národního patrona a upozornil na souvislost jeho doby se současností, kdy sv. Jan byl umučen především proto, že se snažil dobře spravovat jemu svěřené záležitosti (dnes bychom řekli, že se snažil jednat v pozici dobrého hospodáře). Kromě této věrnosti vyzval přítomné i k modlitbě za nová kněžská povolání. Citoval biskupa Josefa Hloucha, který připomínal, že více než vybudovat chrám z mramoru je darovat vyprosit a darovat Božímu lidu kněze.

Na závěr bohoslužby strakonický farář poděkoval za požehnaní zvonu biskupu Vlastimilu Kročilovi, všem účastníkům, ale především dárcům, díky nimž můžeme zvonu žehnat a především po celá desetiletí a staletí naslouchat. Když vycházel liturgický průvod a účastníci bohoslužby z kostela,

Biskup Vlastimil Kročil požehnal nový zvon sv. Jan Nepomucký

ozval se z věže zvuk nového zvonu a následně souzvuk se zvonem sv. Markéty z r. 1583 (hmotnost cca 420 kg, průměr 84,3 cm, tón h1).

V křesťanství hlas zvonu jednak svolává k modlitbě, označuje čas, ale také radostné i bolestné události. Biblicky navazuje tato skutečnost na užívání nejrůznějších nástrojů pro svolávání shromáždění a oslavě Boží. Navíc přichází moment, kdy si během zvonění uvědomujeme, že jako zvon něco oznamuje, zvěstoval archanděl Gabriel, že Boží Syn se stane člověkem. Maria řekla: „Ať se mi stane.“ Při zvonění děkujeme, že Bůh se stal člověkem. Učíme se také říkat „ano“ posláním, které nám světuje Bůh pro dobro naše i druhých.

Nový **zvon sv. Jan Nepomucký** o hmotnosti cca 220 kg, průměru 71 cm s tónem d 2 je opatřen reliéfem kříže a sv. Jana Nepomuckého, pod nímž je umístěn nápis: „SVATÝ JANE NEPOMUCKÝ, ORODUJ ZA NÁS!“. Horní řádky tvoří text ozřejmující události připomínané zvonem: „VĚNOVÁNO KE SLÁVĚ BOŽÍ A CTI SV. JANA NEPOMUCKÉHO, NA PAMĚT SVATOJÁNSKÉHO ZÁZRÁKU Z ROKU 1718 A USTANOVENÍ FARNÍHO KOSTELA SV. MARKÉTY ROKU 2018.“ Na spodním okraji jsou uvedeny reálie vzniku: „ZVON Z DARŮ STRAKONICKÝCH FARNÍKŮ ULIL MICHAL VOTRUBA V MYSLKOVICÍCH“ a datace: „STRAKONICE L. P. 2019“.

Zvon je opatřen elektrickým pohonem a bude vyzvánět v 7 hodin ráno, v poledne a v 19 hodin večer. Také před bohoslužbami konajícími se v kostele sv. Markéty.

Roman Dvořák

Foto: Pastorační středisko BCB

Soubor Conventus Choralis s p. Tomasem Van Zavrelem (druhý zleva)

Další výjimečné akce „Křesťanského Povltaví“

Poslední dubnový víkend patřil dalším akcím projektu cestovního ruchu Křesťanské Povltaví. Koncert Conventus Choralis přilákal v sobotu posluchače do kostela sv. Václava, neděli vyplnila přednáška prof. Royta z Univerzity Karlovy o Velikonocích v starobylých uměleckých dílech.

V sobotu 27. 4. 2019 se návštěvníci jihočeské metropole mohli setkat se souborem Conventus Choralis v relativně neznámém novogotickém kostele sv. Václava a rozjímat při gregoriánských velikonočních nešporách za doprovodu violy da gamba. „Kostel sv. Václava v Kostelní ulici pochází z druhé poloviny devatenáctého století. Tato novogotická stavba má nádhernou akustiku,“ popisuje otec Tomas van Zavrel, který nešporám předsedal. Akci pořádal Spolek Most-České Budějovice v rámci nového produktu cestovního ruchu zvaného Křesťanské Povltaví, který je financován Statutárním městem České Budějovice. „Kombinace gregoriánského chorálu s lahodným zvukem smyčcového nástroje zvaném viola da gamba, nebyl v období renesance a baroka zejména ve Francii vůbec neobvyklý, byť se toto spojení dnes zdá být velmi moderní,“ vysvětluje člen souboru Filip Srovnal. Návštěvníci koncertu odešli v harmonickém rozpoložení.

V nedělních odpoledních hodinách se Studentský kostel Svaté Rodiny zaplnil třicítkou zájemců o sakrální umění, aby si poslechli velmi erudovaného Prof. PhDr. Ing. Jana Royta Ph.D. DSc. „Přijel z Univerzity Karlovy do jihočeské metropole, aby se podělil o hlubokou symboliku Velikonoc v umění v proměnách časů od prvních staletí našeho letopočtu až po no-

vověk. Přednáška byla obohacena audiovizuální technikou. Jeho erudovaný přednes a rozsáhlá znalost zaujala účastníky této přednášky, po které se s přednášejícím ještě téměř hodinu diskutovalo o daném tématu“, dodal Tomas van Zavrel.

„Křesťanské Velikonoce v Českých Budějovicích“

Nový produkt cestovního ruchu, který realizuje spolek Most-České Budějovice, nabízí 12 akcí. Na nich představuje tradici Velikonočních svátků skrze workshopy, koncerty, přednášky, osobní setkání či ojedinělou fotografickou výstavou.

„Prostřednictvím akcí o historii a tradicích Velikonoc chceme zároveň návštěvníkům Jihočeského kraje ukázat málo přístupné nebo neznámé prostory kostelů v Českých Budějovicích“, vysvětluje Tereza Pumprová z diecézního Pastoračního střediska. Projekt je součástí nového produktu cestovního ruchu v Jihočeském kraji s názvem „Křesťanské Povltaví“ a je spolufinancován městem České Budějovice. Veřejnosti přibližuje kostely a kaple v Českých Budějovicích a okolí skrze rozmanité koncerty, přednášky, prohlídky atd.

Zdroj: Tereza Pumprová,
pastorační středisko

Na rodinnou dovolenou s DCR? A proč ne? Taková dovolená má mnoho výhod...

Proč na dovolenou je určitě každému jasné. Ale proč na dovolenou s dalšími rodinami a ještě k tomu s nějakým programem?

Není to nějaká další zátěž po celoročním pracovním vypětí? Opravdu není. Tak za prvé si odpočnete, protože nejste v práci – to je společné s každou jinou dovolenou. Za další už následují specifické výhody.

Jste se svými lidmi (manželkou/manželem, dětmi) v soukromí objednaného pokojíku, a přitom se setkáte se zajímavými lidmi, kteří se pobytu také účastní. Mohou se stát vašimi přáteli, můžete tam jet už s další známou rodinou. Během roku není čas na vztahy s nejbližšími, tady máte šanci se jim věnovat. V programu je rovněž důraz na vztah k Bohu, ten je nám nejbližší vlastně stále, na rozdíl od nás ve vztahu k němu. Vaše děti mohou na takové akci získat nové kamarády z věřících rodin (o ty bývá občas v životě nouze). Děti mají v části dne vlastní program, který připravují zkušení dobrovolníci (sami v DCR každý rok žasneme, jaké vychytávky si vedoucí dětského programu Zdeňka přichystá a jak zvládne to, aby v jejím mladém týmu klapalo vše jak na drátku). I dětský program má rozměr víry, takže pokud si občas nevíte rady, jak předávat dětem víru v rodině, tady najdete skvělou inspiraci.

Další výhoda ze samostatného dopoledního programu pro děti logicky vychází. Je vám z popisu doufám jasné, že i od dětí si částečně oddechnete pochopitelně proto, abyste k nim obnovili svou lásku a nově je objevili v ovzduší pohody a klidu. Další bonus: Maminky nemusí vařit – obědy zajištěny... Jedna z největších úlev, na kolika typech dovolené stojí maminky opět u plotny, a ne že by to nedělaly rády. Ale přece jen dovolená má být dovolenou i od vaření.

Program je pro vás pečlivě připravený a je bohatou nabídkou, kterou můžete využít, není povinný. Je v něm vyvážený čas pro rodinu samotnou, pro soukromý čas manželů, pro příjemně podané informace z oblasti víry, čas na soukromý duchovní život (dovolenou provází kněz a jáhen – modlitba, adorace, svátosti jsou v nabídce vzácným přínosem), čas ke sdílení s druhými v menší či větší skupině.

Ale nakonec obecná pravidla jsou strohou informací, snad lépe poslouží k vykreslení duchovně relaxačního pobytu popis od účastníků loňského pobytu. „Týdenní program byl opravdu ideálně uspořádaný. Kdo zvládl, mohl se účastnit ranních chval, poté jsme se všichni tělesně občerstvili při snídani a hurá na program. Pro děti měly úžasný program připravený

Zdenča, Ivka, Anežka a Markéta – holky, díky! Děti si užily vyrábění všeho druhu, hry vevnitř i venku, zpívání i duchovní slovíčko. Program pro dospělé měli připraven Alena a Pavel Poláčkovi a v druhé polovině týdne i P. Jan Böhm – vojenský kaplan. Musíme říct, že už dlouho jsme neviděli někoho, z koho by radost ze života a těžko popsatelná humorná dobrosrdečnost tak prýštila. A byla nakažlivá! Všichni tři duchovní průvodci nás vedli k zamýšlení se nad svým životem, nad vztahem s druhými lidmi, nad výchovou a ve všem jsme hledali téma hranic. P. Böhm měl pro nás dospělé připravenou i velmi zajímavou aktivitu, kdy jsme si prožili jakoby jiný život po dekadách s různými radostmi a těžkostmi, které nám byly dány do vínku. Každé dopoledne nám ještě zbyla chvilka pro sdílení v manželském páru nebo pro každého zvlášť. Každý využil tento čas jinak – procházkou, posezením venku – dle svých možností a potřeb. Po dobrém obědě nás čekaly výlety buď skupinové nebo individuální... Na své si přišel opravdu každý. Kdo z vás třeba rozdělával oheň pomocí křesadla, prožil mši sv. na louce uprostřed balíků sena nebo přecházel potok po laně ve výšce asi 2m? My a naše děti ano! A to jsou společné zážitky, na které se nezapomíná! Mnozí tak překonali i určité hranice sami v sobě! Po společné večeři pak byl připraven večerníček – a když jsme v Králíkách, tak jak jinak než Králíci z klobouku – Bob a Bobek. A komu se podařilo uspat mladší děti do 20 hodin, mohl se účastnit ještě večerního programu, který byl neméně zajímavý. Různé sdílení a zamýšlení se podpořil i shlédnutí film „Jdi, žij a někým se staň“. O starší děti bylo opět postaráno – hrály hry (jednoznačným favoritem se stalo městečko Palermo), dívaly se na film apod. Jak podotkl jeden z nás: Každý všední den našeho života jedeme ve vlaku po zajetých kolejích – vstát, práce, školka, škola, děti a jejich starosti, nemoci, kroužky... večer uleháme utahaní a ani si nestihneme všimnout, kudy ten náš vlak vlast-

ně jede. Jen letmo vidíme z okénka okolí, jen letmo si uvědomujeme cíl. Tento týden v Králíkách byl vystoupení z tohoto pomyslného vlaku. S touhou podívat se i za kopec na této zastávce. Nahlédnout, jak tu vypadá život, s čím se potýká. A tím nahlédnout a postrčit i život svůj, zastavit se, inspirovat se, zajet na hlubinu.“

A program sedl i dalším, národnost nehraje roli, víra umí překročit jakékoli překážky, to je přece známé...

„Duchovno-relaxačný pobyt v Králíkoch bol pre nás dobrá voľba. Ocenili sme, že deti mali doobeda nabitý program so šikovnými animátorkami. Dievčatá sa im skutočne venovali, náš starší syn sa cítil medzi ostatnými deťmi veľmi dobre. V tom čase mohli manželia načerpať zo spoločných stretnutí, na prednáškach, a tiež bola možnosť rozprávať sa v pároch o našich dojmach a postrehoch k preberanej téme: Hranice. Vyhovovala nám štruktúra programu, a tiež možnosť voľby výletov v poobednom čase. Chválime výber miesta konania pobytu – prostredie Orlických hôr je krásne a plné skvelých možností na výlety. Otec Jan Bohm nás trochu provokoval a ponúkal nám neotrelé a oslobodzujúce pohľady na rôzne podoby hraníc (a nielen na ne). ‚Viera ako lozenie po skalách‘, ‚ostať normálnym (alebo žiť vieru prirodzene)‘, ‚hľadať živého Boha, nie jeho poludštené karikatúry‘... to je niekoľko tém, ktoré konkrétne v nás zarezonovali a ktoré sme si odniesli domov. Spolu s vedúcim párom manželov Poláčkových, vytvorili obohacujúci a vyvážený program pre rodiny, ktoré si potrebujú oddýchnuť a zároveň duchovne načerpať. Ďakujeme.“

Další dojmy účastníků z duchovně relaxačních pobytů r. 2016, 2015, až do roku 2009 jistě najdete na webových stránkách v sekci texty – ohlasy akcí. Je tedy z čeho vybírat... A pokud už vás toto všechno zlákalo k účasti, máte šanci „last minute“, stačí se přihlásit z webových stránek www.dcr.cz. Budeme se na vás těšit, volná místa ještě jsou.

Alena Poláčková

Foto: DCR

Přípravy na Mimořádný měsíc říjen v diecézi

Téměř závěrečné setkání kurzu Aktivních laiků, který již dva roky probíhá pod záštitou Teologické fakulty a Pastoračního centra Biskupství českobudějovického, hostilo v květnu národního ředitele Papežských misijních děl (PMD), jáhna Leoše Halbrštáta.

Účastníci se dozvěděli více o práci a struktuře Papežských misijních děl a načerpali podněty, jak vnášet misie ad gentes do svých farností. V odpoledních hodinách národní ředitel PMD navštívil poutní místo Klokoty, kde se spolu s kolegou za řeckokatolický exarchát P. Karlem Soukalem účastnil programu 1. soboty. Poutní místo se programem prvních sobot v roce 2019 aktivně zapojilo do papežem Františkem vyhlášeného Mimořádného misijního měsíce října. Tematicky se 1. soboty na Klokotech budou odehrávat v tomto duchu a jak nejlépe začít než s národním ředitelem PMD na počátku. Program sestávající z Klokotských zpívaných hodinek, možnosti přistoupit ke svátosti smíření a mše svaté, tvořily hlavní část programu. V krátké diskuzi po mši sebe i svou práci oba hosté krátce představili. Klokotský poutní kostel zaplnili poutníci nejen z Klokot a okolí, ale také pěší poutníci ze Soběslavi či autobus poutníků z Moravy.

Leoš Halbrštát se následně vydal na misijní cestu do Malawi, tedy „kontrolu projektů, které zde věřící z České republiky podporují“. Drobným dárkem na cestu byly pletené bačkůrky pro novorozence, které zde ve farnosti ženy pletou a rády je darovaly jako malou, ale o to milejší pomoc do dětských domovů či nemocnic v Malawi.

Hana Koukalová

Foto: MPD

Foto: Martina Řehořová / Člověk a víra

Jak je důležité mít tatínka

Dítě. Matka. Otec. Jak jednoduché. Jak přirozené. Jak *normální*. Nebo snad ne? Jsou však léta v životě dítěte, kdy často otec hraje ve výchově dlouhodobě druhé housle, aniž bychom si to uvědomovali. Není to škoda?

Přestože už léta není mateřská dovolená to stejné jako rodičovská dovolená, používá se tento termín coby jednotné označení doby, kterou rodič tráví s dítětem doma po jeho narození. Ale pozor. „*Mateřskou dovolenou, tedy peněžitou pomocí v mateřství, mohou opravdu čerpat pouze matky, a trvá 28 týdnů (pokud máte vícečetné těhotenství, pak déle). Ale rodičovský příspěvek, to už je možnost pro oba rodiče. Mohou jej tedy čerpat i tatínkové,*“ vysvětluje Hana Francová, odbornice na sociální politiku z Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích. Ale to, že jeden z rodičů zůstává „doma“, by nemělo znamenat, že ten druhý, zpravidla tatínek, má být mimo hru. Přítomnost nebo nepřítomnost otce ve výchově dítěte raného věku vůbec není vázána na tzv. rodičovskou dovolenou.

Role rodičů bývají poměrně jasně rozloženy. Maminka od porodu o dítě pečuje, protože se tak nějak předpokládá, že to bude lépe umět, když dítě porodila. Tatínek obvykle přihlíží, těžko říci učí se, protože ani maminka obvykle neví, jak na to. Ale někdo to udělat musí, a ta máma k tomu má, zdá se, přeci jenom trochu blíž. Přestože se v současných časech otcové zapojují do péče o dítě častěji, než tomu bylo v historii, pořád je jejich podíl na péči a výchově dětí do tří let velmi malý. To je opravdu velká škoda. Často otcové dítě vidí poté, co přijdou z práce pozdě odpoledne, nebo večer, někdy jim je maminka „šoupane“ do kočárku, kde malý, nebo malá obvykle spí, jindy se ani toto nestihne, rychlé koupání a do postýlky. Prostor na interakci otec – potomek je malý. I když by se někdy rád angažoval, maminka to přece zvládne rychleji a lépe, už to „má v rukou“. Právě maminky bývají těmi, které často chápou otce jako neschopného nebo nedostatečného v péči o dítě. A doplňují to vtipnými historkami vyprávěnými rodině nebo kamarádkám. A tak se někdy dítě dostane obrazně řečeno

otci do rukou až kolem tří let. To už umí mluvit, říct si tedy, co chce, na nočník, jíst, pít, a je s ním zkrátka i větší legrace.

Bohužel tím dítě velmi silně ochuzujeme o tatínkovský, tedy mužský prvek, pro dítě tak důležitý, a to od samého počátku. Dnes už se díky Bohu do povědomí populace dostává fakt, že děti vnímají velmi intenzivně své okolí od narození, a proto je právě výchova v tak raném věku důležitá a podstatná. A určitě by neměla být jednostranně vedena maminkou, ale i tatínkem a jeho energií.

Toto potvrzují i názory tatínků, kteří tu možnost aktivně a pravidelně se zapojovat do života svých dětí od raného věku měli. „*Ještě před tím, než se narodila naše první dcera, domluvili jsme se s manželkou, že jednou týdně bude chodit na pár hodin do práce. Prosil ji o to její zaměstnavatel, ale i my dva doma jsme byli vcelku za. Na tu dobu jsem se velmi těšil, protože to byl čas, který jsem si mohl s dcerou opravdu organizovat po svém. Dodnes toho ani minutu nelituji, u všech svých dětí jsem pak postupoval podobně a naše vztahy to opravdu posílilo,*“ vzpomíná Karel, dnes otec tří dětí.

Ať už jsme matkou či otcem, vychováváme s láskou, úspěchy i chybami. Dejme otcům prostor na to být se svými dětmi. Český, světově uznávaný, guru dětské psychologie Zdeněk Matějček říkal, že neexistuje žádné tajemství mateřství, které by se muž nedokázal naučit, s výjimkou záležitostí daných fyzickou dispozicí, jako je těhotenství, porod a kojení. Všechny ostatní zakořeněné představy o tom, které pohlaví je přirozenějším, lepším rodičem, jsou přinejmenším zpochybnitelné.

Martina Hrušková

DOBR☺kafe uvedlo projekt YoungCaritas.cz do Českých Budějovic

Ve čtvrtek 25. dubna Kanovnickou ulicí zavoněla káva. A ne ledajaká! DOBR☺kafe poprvé oficiálně představilo veřejnosti nový projekt českobudějovické Diecézní charity, jež vznikl díky podpoře společnosti ENERGIE AG BOHEMIA. Iniciativa YoungCaritas.cz cílí na podporu dobrovolnictví, solidarity a prosociálního chování dětí a mládeže.

Nový projekt YoungCaritas.cz doplňuje od roku 2019 pěti stávajících programů Dobrovolnického centra při Diecézní charitě České Budějovice. K tříleté podpoře českobudějovické odnože YoungCaritas.cz se zavázala firma ENERGIE AG BOHEMIA symbolicky 27. září (Den Charity) loňského roku. Akce DOBR☺kafe vznikla ve spolupráci se studenty Ekonomické fakulty Jihočeské univerzity. Jejich úkolem u charitního střediska byl nejen prodej kávy ve prospěch nového charitního díla, ale také informovat kolemjdoucí a potenciální dobrovolníky o nové možnosti zapojení se do dobrovolnické činnosti. Budoucí ekonomové se navíc rozhodli na podporu projektu věnovat Diecézní charitě celý výtěžek z prodané kávy. Konečná částka, která poslouží například k nákupu materiálů ke vzdělávacím workshopům a volnočasovým aktivitám pro děti cizinců a děti ze sociálně slabých rodin, se nakonec vyšplhala na krásných 2 770 korun. Myšlenka „mladé charity“ (Young Caritas) vznikla v rakous-

kém Linci v roce 1999. V současnosti funguje projekt v Rakousku, Německu, Francii, Lucembursku a Švýcarsku. Jedná se o celoevropskou platformu, která zapojuje mladé lidi (od 6 do 26 let) do činnosti Charity, a přináší tak dětem a mládeži možnost mít pozitivní dopad na společnost. Aktivity mladých dobrovolníků v rámci YoungCaritas.cz zahrnují kromě vypořádání v Charitě také organizaci osvětových akcí pro veřejnost, pořádání akcí pro školy, vytváření projektů na pomoc vlastní komunitě, ale třeba i cizincům žijícím u nás. „*Chtěli bychom v mladých lidech probouzet empatii, solidaritu, posílit zájem o dobrovolnictví. Zážitkovou formou chceme u dětí a mládeže vychovávat mladé dobro, seznamovat je s důležitými společenskými tématy a hodnotami jako je stáří, zdravotní postižení, chudoba, chybějící domov, hlad, problematikou dostupnosti vody, zadlužení, násilí či uprchlictví,*“ doplňuje koordinátorka projektu Jana Valhová.

Chcete se stát dobrovolníkem YoungCaritas.cz? Rádi přivítáme dobrovolníky, kteří by se věnovali dětem cizinců či dětem ze sociálně slabých rodin. Kontaktujte nás!

e-mail: youngcaritas@dchcb.charita.cz | www.youngcaritas.cz
Instagram: [youngcaritas.cz](https://www.instagram.com/youngcaritas.cz)

Martina Baráková, DCH Č. Budějovice

Inzerce

Milevsko 17. 6. 2019 od 18:00, bazilika kláštera

vlídný písničkář, zpěvák, kytarista a bavič

vstupné 150,- Kč, děti do 12 let zdarma Koncert je podpořen dotací na kulturu (město Milevsko)

Charity se představují: FARNÍ CHARITA MILEVSKO

Farní charita Milevsko vznikla v roce 1991 jako součást českobudějovické Diecézní charity. Právní subjektivitu získala až 1. března 1999. Začínala jako provozovatel terénní pečovatelské služby pro malou skupinu seniorů, kdy tři zaměstnanci rozvázeli vlastními auty obědy a pomáhali seniorům s jejich potřebami. S počtem klientů se rozrůstal i počet zaměstnanců a nabídka dalších služeb.

Do funkce ředitelky milevské Farní charity byla v roce 2010 jmenována Alena Růžičková, která se své nové role chopila s velkým elánem. „*Terénní pečovatelská služba se rozšířila, pořídili jsme starší služební auta. V loňském roce naše pečovatelky navštěvovaly v Milevsku a okolních obcích již 110 klientů. Zájem o naše služby narůstá, samozřejmě nás to těší, ale i zavazuje,*“ říká Alena Růžičková a dodává: „*Naší snahou je, aby klienti s pomocí Charity mohli zůstat co nejdéle doma, ve svém známém prostředí.*“ Pečovatelská služba zajišťuje nákupy, obědy, běžný úklid nebo pomoc s hygienou, vyřizování pochůzek, doprovod k lékaři, na úřad, jak kdo potřebuje, služby jsou poskytovány za úhradu. Vše tak, aby byl klient maximálně spokojený. Služby poskytují 7 dnů v týdnu od 7 do 20 hodin. „*Za léta provozování služby se personálně vše mění, avšak v současné době máme opravdu zkušené, laskavé a profesionální pracovnice, které jsou často pro některé naše klienty jediným spojením se světem a svoji práci dělají dobře a s láskou,*“ chválí svůj tým ředitelka Růžičková.

Pomoc problémovým rodinám

Svou charitní činnost v srpnu 2013 v Milevsku rozšířili o službu Rozárka, jelikož nejvíce potřebných shledávali v problémových, často sociálně slabých rodinách. Za necelé dva roky se služba stala registrovanou sociální službou pod názvem Sociálně aktivizační služba pro rodiny s dětmi Rozárka. Pomoc poskytují bezplatně, ambulantně i v terénu. „*Zvláště návštěva přímo v rodinách je pro pracovníky velice přínosná, protože se ve svém vlastním domově lidé chovají přirozeněji, více se otevírají a sociální pracovnice si tak snadněji všimá problémových míst při výchově dětí, vedení domácnosti, rodinného rozpočtu, dluhových problémů, problémů mezigeneračních, zdravotních a finanční gramotnost,*“ hodnotí přínos služby Alena Růžičková. FCH Milevsko pořádá také přednášky na různá témata, funguje zde klub maminek, kde si ženy mohou nejen vyměňovat zkušenosti, ale i oblečení pro děti, mohou si něco uvařit, učit se stolování apod. Prostřednictvím této služby také podporují vytipované rodiny materiálně (charitní šatník, potraviny, pleny, hygienické prostředky apod.). Služba poskytuje pomoc

Foto: archiv FCH Milevsko
Děti v klubu Fanouš

při hledání vhodného ubytování, zaměstnání, výběru školy nebo učňovského oboru pro děti. Poradí a nacvičí, jak dobře a hospodárně vést domácnost, jak optimálně nakupovat, jak řešit výchovu a péči o děti, školní prospěch a přípravu do školy. Současně Rozárka spolupracuje se sociálními odbory v Milevsku či Písku a dalšími institucemi.

Klub Fanouš pro děti

V srpnu 2014 byla zaregistrována další sociální služba – **Nízkoprahové zařízení pro děti a mládež sv. Františka z Assisi**, děti službu přezdívají „klub Fanouš“. Tomuto projektu předcházelo velice mnoho práce, především chyběl vhodný prostor k jejímu provozu. „*Nakonec se nám to podařilo díky pomoci bývalé ředitelky Diecézní charity Michely Čermákové, která pomohla zajistit finanční podporu německých katolíků z nadace Renovabis k rekonstrukci domu v Hůrecké cestě 227 v Milevsku,*“ líčí nesnadnou situaci Alena Růžičková. V tomto domě provozují dodnes obě výše zmiňované sociální služby. V klubu Fanouš se každé odpoledne scházejí děti, aby zde smysluplně trávily svůj volný čas. Fanouš jim nabízí bezpečný prostor, kde se mohou zapojit do různých aktivit, zvláště pak volnočasových – nejrůznější deskové hry a hudební nástroje slouží i k tomu, aby se děti uvolnily a svěřily se se svými problémy. „*Kolegyně pomáhají*

řešit problémy ve škole, šikanu, nesnáze v dospívání, často i problémy s chybějícími hygienickými návyky," popisuje ředitelka Růžičková. U domu je malý dvorek, zde si děti mohou zahrát stolní tenis nebo na malých záhoncích zahrádnit. Loni si děti vypěstovaly cukety i dýně. Tato sociální služba, kde s dětmi a mladistvými pracují zkušené sociální pracovnice, je poskytována zdarma.

FCH Milevsko je financována z dotací MPSV, v loňském roce byl poprvé podpořen i klub Fanouš, v letošním roce nově i SaS Rozárka. V současné době má milevská Charita 15 zaměstnanců. Služby tak musí dofinancovávat i jinak, oslovují potencionální dárce, firmy i jednotlivce, zkouší podporu grantů a nadací. Pomáhá také Tříkrálová sbírka nebo pořádání kulturních akcí. Letos budou v Milevsku pořádat celkem čtyři koncerty. „*Daří se nám zvat známé umělce, zpíval tu např. chlapecký sbor Boni Pueri, Michal Hruza nebo houslový virtuóz Ivan Ženatý. Přesto finanční prostředky nejsou dostatečné. Mým cílem je, aby byli spokojeni naši klienti a aby zaměstnanci dostávali odpovídající mzdové ohodnocení, což se v té druhé části zatím moc nedaří,*“ světuje se ředitelka. Charita sídlí v areálu milevského kláštera (U Bažantnice 561), ředitelka Růžičková si chválí spolupráci s místními premonstráty i farností. Každým rokem v Milevsku Charita pořádá ples, v letošním roce se konal již 22. ročník v pořadí, akce pro děti ve spolupráci s místní farností nebo Vítání sv. Martina. Zaslужnou činností FCH Milevsko můžete podpořit i Vy darem na účet 193699144/0300.

„*Práce v Charitě mě naplňuje, je smysluplná a slyším to i od svých zaměstnanců, což mi dělá radost. Jsme dobrý kolektiv, chceme být prospěšní. Kéž s Boží pomocí, i s pomocí dobrovolníků, podporovatelů, a s tolerancí rodinných příslušníků, se nám práce daří a přináší radost nám i našim klientům,*“ uzavírá ředitelka Alena Růžičková.

Alena Růžičková,
FCH Milevsko

Ředitelka A. Růžičková (druhá zleva) s částí týmu FCH Milevsko a vaření v klubu Fanouš

DCR připravuje a zve...

Kurzy přípravy na manželství v r. 2019

DCR pořádá setkání kurzů přípravy manželství (civilní i církevní) s 6 setkáními, v kterých se zaměřuje na následující témata: biblické pojetí manželství, komunikace, konflikty a jejich řešení, sexualita a rodičovství, duchovní rozměr manželství, manželský slib). Koná se **v kanceláři DCR v Kanovnické ul. 12 v Českých Budějovicích**. Pokud máte zájem, kontaktujte prosím t. č. 731 402 981.

V Českých Budějovicích vznikla **skupina rodičů po ztrátě dítěte „Nejste sami“**. Její setkání se koná vždy **poslední středu v měsíci v 17:30, v červnu 26. 6. 2019** v sále **Děkanství u sv. Mikuláše**, (vchod ze strany katedrály). Nabídněte prosím těm, kterých se akce týká, na našich webových stránkách najdete pozvánku k tisku. **V červenci a v srpnu se setkání nekonají.**

DCR najdete i na Festivalu Hamr Kemp na Buškově hamru u Trhových Svinů 28. 6. 2019 odpoledne. Připravujeme **program pro rodiče a děti u příležitosti konce školního roku a vítání prázdnin**. Objevte ještě mnoho dalšího v zajímavé křesťanské dvoudenní akci plné hudby, zábavy, slova... Více na <https://www.hamrkemp.cz>, přímo o našem vstupu na webových stránkách DCR.

Týdenní duchovně relaxační pobyt rodin v Domu Wolfgang v Horní Blatné termínu 18.–24. 8. 2019 s názvem „Jaká láska, když už nejsme zamilovaní?“ Pobytem provází Mons. Aleš Opatrný, program bude vycházet z exhortace papeže Františka Amoris Laetitia. Ještě máme volná místa. Využijte „last minute“! Přesnější informace včetně přihlášky najdete na našich webových stránkách. V případě dotazů a nejasností, volejte na 380 420 342, 731 402 981

Další informace o našich aktivitách, plánech a jiné články najdete na www.dcr.bcb.cz

Zveme vás...

- **30. 6.–6. 7.** Nová Cerekev – **Ministrantský tábor**; pro kluky ve věku 7–15 let. Dají si do těla při nejrůznějších hrách. Mohou se těšit na nezapomenutelné zážitky, společenství a přátelství s ostatními kluky, modlitbu a samozřejmě se něco přiučí o službě u oltáře. Cena: 1000 Kč. Info: Jan Hejda, tel. 722 798 460; jenah@email.cz
- **6. 7.** 16.00 Tábor- Klokoty – **1. sobota na Klokotech**; modlitba zpívaných hodinek, růženc, svátost smíření, mše svatá, beseda
- **25. 8.–31. 8.** Ktiš – **Ministrantský tábor**; pro kluky ve věku 7–15 let. Cena: 1000 Kč. Info: Jan Hejda, tel. 722 798 460; jenah@email.cz

Pro rodiny zapojené do misijních projektů

Pro všechny rodiny s dětmi zapojené do činnosti Papežských misijních děl nabízíme v týdnu 18.–24. srpna 2019 odpočinek a načerpání sil na stařícké faře v západních Čechách, s duchovním doprovodem P. Martina Sedloně, omi.

„Ahoj, v srpnu bychom chtěli tradičně vyrazit na týdenní duchovní obnovu pro rodiny s otcem Martinem Sedloněm a oblátskou misí v západních Čechách. To všechno na faře v Nečtinách jako základně – 1. místo trapistů v Čechách, s ohraničeným dvorem, kde se dá i postavit stan. Počítáme s účastí i našich dětí, takže program duchovní běží formou ranního a podvečerního zastavení s otcem Martinem nad tématem týdne. Na faře je kaple, kde slavíme mši (eskymáckou, indiánskou,... podle toho, co otec pro děti vymyslí za malé zpestření).

Hrubý nástin programu je takový, že dopoledne trávíme společně na faře od ranních chval v kapli přes dopolední duchovno, rozhovory ke mši svatě a obědu. Odpoledne vyrážíme buď společně, nebo jak kdo chce na výlety do blízkého či vzdáleného okolí. Večerní program určitě spojíme aspoň jednou s OMI mladými, kteří v tom týdnu ve vedlejším Manětíně pořádají setkání s prací pro druhé Workshop (a na večer mají pozvaného Vítu Marčíka, dětské dopoledne atd.). Stravujeme se společně - každý den vaří jedna rodina. Ubytování je romantické a mládežnické, nečekejte žádný luxus, ale o to větší zážitky. Jestli se nám podaří domluvit, účast-

Nečtiny 2018 – vyrábění pro radost i misie

nici Workshopu přijedou pomoci s hlídáním dětí během duchovního programu jako loni. Začali bychom jako obvykle společnou večeří v 19.00 v neděli 18. 8. Končíme v sobotu 24. 8. obědem. Dejte vědět, těšíme se.

PS: milá vzpomínka z předešlých let – „Počítáme s účastí i našich dětí“ je myšleno vážně. Bylo milé se setkat s velkou vstřícností, aby duchovní slovo mohli načerpat i ti, kterým se z divokých dítek točí hlava kolem.“

Přihlášky na nadvorvo@gmail.com, tel.: 724 011 936

Vojtěch a Veronika

Zahájení Festivalu víry Klokoty 2019. Misionářům, kteří v Táboře v týdnu 11.–19. května zasévali v rámci Dnů víry, požehnal 12. května biskup Pavel Posád a celebroul mši svatou

Setkání s Písmem svatým

Krátká prorocká kniha Ageus (má jen dvě kapitoly) se liší od předchozích prorockých knih již na první pohled: obsahuje pouze 4 relativně krátké prorocké výroky. Na druhou stranu jsou tyto výroky na den přesně datované, a tedy jsou naprosto pevně svázány s událostmi v Jeruzalémě, které jsou také patřičně popsány.

Předchozí prorocké knihy tuto výhodu neměly: byly volně umístěny do doby vlády nějakého krále, bez jakéhokoli dalšího upřesnění; nevíme, komu byly adresovány ani čeho se přesně týkaly. Na rozdíl od předchozích proroků se o Ageovi dočteme i jinde ve Starém zákoně. Doba, v níž Ageus působil, je popsána v knize Ezdráš, a tato kniha také Agea zmiňuje: „*Proroci Ageus a Zacharjáš, syn Idův, prorokovali židům v Judsku a v Jeruzalémě ve jménu Boha Izraele a napomínali je*“ (Ezd 5,1); obdobně Ezd 6,14 říká, že „*židovští starší stavěli a dílo se jim dařilo, jak prorokovali proroci Ageus a Zacharjáš, syn Idův*“. Z dějepisných knih Ezdráš a Nehemjáš a z prorocké knihy Zacharjáš známe i Zerubábelu, syna Šealtíelova, a prorok Zacharjáš hovoří i o veleknězi Jóšuovi.

Model Druhého chrámu v Izraelském muzeu v Jeruzalémě. V letech 518 př. n. l. - 70 n. l. nahradil zničený Šalomounův chrám. Autor: Berthold Werner, Volné dílo, zdroj: commons.wikimedia.org

První tři Ageovy výroky se týkají stavby nového jeruzalémského chrámu. Židovská komunita byla v letech 521 a 520 př. Kr. (do této doby jsou Ageovy výroky datovány) jen chabým odleskem bývalé slávy: město rozbořené, chrám zničený, obyvatel poskrovnu, ačkoli noví navrátilci od Eufratu stále přicházeli. Jak nás zpravují knihy Ezdráš a Nehemjáš, ani okolní obyvatelé (z jiných národů) neviděli obnovu města a chrámu s libostí. Hlavním problémem však, jak ukazuje Ageus, byla liknavost a neochota obyvatel. Jejich postoj je pochopitelný: jedná se o chudé provinční město, které částečně stále leží v troskách, kolem jsou rozbořené hradby, úroda dlouhodobě není dobrá a židovské obyvatelstvo se patrně sotva užívá: „*Sejete mnoho, a sklízíte se málo. Jen jezte, nenasytíte se; jen pijte, žízeň neuhasíte; jen se oblékejte, nezahřejete se. Kdo se dává najmout za mzdu, ukládá ji do dřevěného váčku... Pachtíte se za mnoha věcmi a máte z toho málo. Co přinesete domů, já rozvěji... nebe nad vámi zadrželo rosu a země zadržela svoji úrodu. Přivolal jsem sucho na zemi i na hory, na obilí i na vinný mošt a na čerstvý olej, na všechno, co přináší role, také na lidi i na dobytek, na všechno, co se rukama vytěží.*“ (Ag 1,6–11) Praktický rozum velí jasně: nejprve je třeba nasytit sebe a děti, postarat o to nejnnutnější pro sebe, potom teprve můžeme pomýšlet na stavbu chrámu a podobné věci.

Do této situace promlouvá Ageus a celou logiku věci obrací naruby: Postaví-li Židé na první místo Boha, bude On žehnat. Prakticky to znamená spolehnout se na něj, věřit mu a věnovat čas, úsilí i zdroje na stavbu chrámu, Božího domu.

Udělal-li to, Bůh slibuje, že celou situaci zvrátí. Zjednodušeně řečeno, zatímco lidé čekají, až bude dobrá úroda a až budou zajištěni, aby začali stavět chrám, Bůh říká, že úroda bude, až bude postavený chrám. Řečeno ještě jinak, vztah k Bohu není věcí „nadbytku“, není „nastavbou“ pro volný čas; je a musí být otázkou celé lidské existence, tím prvním a nejdůležitějším. Na postoji a jednání Ageových Židů se ukazuje, jaké místo hraje v jejich životě Bůh, jak moc na něj (ne)spoléhají a jak moc mu (ne)věří. Stejně poselství lze zaslechnout v Ježíšových slovech: „*Vy však hleďte jeho království a to ostatní vám bude přidáno.*“ (Lk 1,31) A v tomto smyslu jsou Ageova slova výzvou každé generaci křesťanů.

Skepsa Židů je pochopitelná nejen z důvodu neutěšeného stavu Jeruzaléma a okolí.

Ageus vyzývá své spoluobčany: „*Kdo zůstal mezi vámi z těch, kteří viděli tento dům v jeho prvotní slávě? A jaký jej vidíte nyní?*“ (Ag 2,3) Židé jsou konfrontováni s úpadkem své bývalé slávy. Nemají nejen chrám, ale nemají ani své důstojné město, a nemají ani svého krále. Jsou sice „svobodní“ a zpět ve své zemi, ovšem nemají svobodu, kterou mívali dříve. Židé vkládali své politické naděje do osoby Zerubábelu, syna Šealtíelova, a jemu je také věnován poslední výrok. Nehovoří o stavbě chrámu, nýbrž o budoucích světových událostech. Hovoří o tom, že Hospodin „podvrátí trůny všech království a zlomí sílu království pronárodů, převrátí vůz i s těmi, kteří na něm jezdí, klesnou koně i jezdci, každý padne mečem svého bratra“. V kontextu let 521 a 520 jsou to velmi nebezpečná slova, protože zaznívají do doby, kdy po celé Perské říši vznikají nepokoje a národy se bouří, kdy „se země otřásá“ a národy bojují jeden proti druhému. Do této situace vkládá prorok svou naději, že Zerubábel bude novým vyvoleným králem Izraele. Boží plány jsou však jiné. Židé již nebudou mít krále, zůstanou po dlouhou dobu spíše malou komunitou žijící okolo Jeruzaléma, a i nadále velká část Židů bude bydlet v jiných zemích, v diaspoře. Původní sláva a svoboda v té podobě, jak ji Židé znali z doby před babylonským exilem, se již nevrátí. Platí zde totéž, co bylo řečeno výše: nemá cenu čekat, až se věci změní, až budou, jak bychom je chtěli mít. Je třeba žít svůj vztah k Bohu teď a tady, za stávajících podmínek, a pak bude Bůh s námi. A bude s námi takovým způsobem, jakým on sám rozhodne.

ThLic. Adam Mackerle, Th.D.

KARMEITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Na Sadech 19, 370 01 České Budějovice
www.kna.cz, www.ikarmel.cz

Louis de Wohl

Dobývat nebe (2. vydání) Život sv. Kateřiny Sienské

Román oživuje příběh svaté Kateřiny Sienské (1347–1380), jedné z nejpozoruhodnějších žen církevních dějin.
448 stran, brožovaná, 399 Kč

Jeremy Jennings

Církev na kolenu Dynamická modlitba v místním církevním společenství

Praktická příručka, jak na modlitební setkání ve farnosti, chce ukázat, že dynamická modlitba představuje v životě farnosti klíčový moment. Nabídnuté modely mohou fungovat v téměř libovolném počtu účastníků a hodí se pro nejrůznější typy setkání, která ve farnostech fungují. Zdravé církve i společnosti se dočkáme pouze s modlitbou, připomíná autor a dodává, že církev je jediná armáda na světě, která dosahuje vítězství na kolenu.

72 stran, brožovaná, 149 Kč

Carolina Costová

Manželství: dobrodružství ve dvou Kniha hrou

Chystáte se na velké dobrodružství jménem manželství? Jste už nějaký čas spolu a bilancujete? Pak je tu právě pro vás tato kniha! Co vás na vašem partnerovi kdysi okouzlo? Jaká je vaše oblíbená píseň? Jste do sebe pořád zamilovaní? Co jste se jeden od druhého naučili? – Když si na tyto otázky upřímně odpovíte, váš vztah se může prohloubit a můžete mít jasněji v tom, co očekávat od společného života.

120 stran, brožovaná, 249 Kč

Annie Laurentová

Islám Pro ty, kdo o něm chtějí mluvit, ale zatím o něm mnoho nevědí

Kniha dává precizní a nezkrslující odpovědi na všechny podstatné otázky, jež vyvolává islám v současném světě. V době, kdy emoce převládají nad racionálním přístupem, jde autorka odvážně do hloubky.

248 stran, brožovaná, 389 Kč

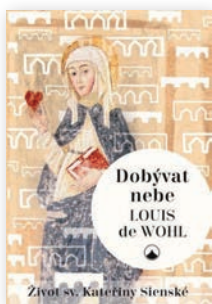
YOUCAT – Moje první svaté přijímání Vzpomínkové album

Moje první svaté přijímání navazuje na YOUCAT pro děti. Seznamuje malé čtenáře a čtenářky s tím, kdo je Ježíš, co je na jeho příběhu nejdůležitější a jak z toho žije církev. Odpovídá i na otázky: Na čem se zakládá opravdové přátelství? Můžu být Ježíšovým přítelem? Jak oslovovat Boha? Dá se naučit modlitba? Jak mi Ježíš pomůže, aby ze mne byl dobrý člověk? A co se děje při mši svaté?

48 stran, vázaná vazba, 249 Kč

Dárková sada YOUCAT k prvnímu svatému přijímání, Youcat pro děti + Youcat moje první svaté přijímání

YOUCAT pro děti – Katolický katechismus pro děti a rodiče & YOUCAT pro děti – Moje první svaté přijímání (vzpomínkové album).
Cena: 799 Kč

Katolická církev otevřela KONTAKTNÍ MÍSTO na pomoc obětem sexuálního zneužívání

Česká biskupská konference společně s konferencemi vyšších řeholních představených otevřela kontaktní místo, jehož cílem je zprostředkovat péči a pomoc nezletilým a zranitelným osobám, které se staly obětí pohlavního zneužití duchovním či laikem v rámci církve.

Kontaktní místo je zřízeno k 1. květnu 2019 a má speciální webové stránky www.ochrananezletilych.cz. Zprostředkuje odbornou duchovní a sociální péči, včetně terapeutické a psychologické pomoci, a poskytne orientační právní rady pro případné další kroky při řešení kauzy sexuálních zneužívání. Kontaktní místo disponuje sítí odborníků z řad psycho-terapeutů, duchovních a právních poradců, a to po celém území České republiky.

„Klientům kontaktního místa chceme nabídnout zprostředkování kvalifikované péče odborníků a samozřejmě zaručujeme zachování absolutní mlčenlivosti, anonymitu a ochranu osobních údajů. Klienti mohou oslovit pracovníky kontaktního místa telefonicky, e-mailem a také prostřednictvím webového formuláře, který je součástí nově zřízeného web.“ říká pražský pomocný biskup Zdenek Wasserbauer, který byl delegován za ČBK koordinací zřízení tohoto místa. „Jedná se o pastorační aktivitu v rámci církve, která by měla nabídnout širokou škálu pomoci v těžkých situacích, ve kterých se oběti těchto zavržených činů mnohdy nacházejí,“ dodává biskup Wasserbauer.

Oběti pohlavního zneužívání si mohou zvolit, jaká forma komunikace jim lépe vyhovuje. Mohou vystupovat i zcela anonymně. Odborně vyškolení pracovníci kontaktního místa zmapují jejich potřeby a podle nich jim nabídnou další cestu. Kontaktní místo nezajišťuje zahájení církevního procesu ani policejního šetření, ale na žádost klientů je možné tyto kroky zprostředkovat. Služba je samozřejmě bezplatná.

Pohlavním zneužitím se rozumí sexuální jednání nebo ziskávání, držení, šíření pornografie zobrazující či jinak využívací osobu mladší osmnácti let věku (nezletilá osoba), nebo osobu, která se nacházela ve stavu nemoci, fyzického či psychického postižení nebo ve stavu zbavení osobní svobody, který fakticky nebo dočasně omezoval její chápání, rozhodování nebo schopnost bránit se útoku (zranitelná osoba), a jestliže se takového jednání dopustil klerik (svěcený duchovní), nebo jiná osoba (laik) a došlo k němu v souvislosti s činností církevní instituce. Obětí se rozumí osoba, na které byl spáchán čin pohlavního zneužití (a to i v minulosti).

Zdroj: ČBK